

пакъ друго нѣщо за знакъ на свое-то задоволство. Най-послѣ, такъвъ стѣгнахъ и чистъ ученикъ Боянъ похвалваше, прѣдъ всички-ты и само тоя похваленъ ученикъ можеше да ходи съ учителя си на расходъ, а въ не хубаво врѣмя да отива у дома му, гдѣ-то му даваше да прѣгледва еднѣ неговж книгж, пълнѣ съ всякаквы изображенія, връзъ кон-то Боянъ приказваше и хубавкы прикасчицы.

Боянъ бѣше човѣкъ, кого-то и стари хора почитахж. Той никога ся не кльнеше нито нѣкого кльнѣше, ала пакъ отъ никого ся и не бояше. И така не бѣше за чюдение, гдѣ-то дѣтца-та наздраво го почитахж и му ся радвахж пб-много и отъ родители-ты си. Да ти е мило и драго да глѣдашь, какъ всички ся милквахж около него; какъ всички отъ радость търчешкомъ прикахж къмъ него, кога го срѣщняхж нѣгдѣ; какъ всички глѣдахж отъ очи-ты му да проумѣжтъ негово-то желаніе; какъ само едно погледване, едно кымване бѣше доста да ги привожда въ тишинѣ и покорность.

Кметове-ти у Златарицѣ никакъ не можяхж да ся договѣдятъ, какъ можеше Боянъ да учи толкосъ дѣтца безъ тоягж и фалагж. Нѣкон бездѣлници тълкувахж на зло това Бояново докарване и пуцахж прикаскы, че еднаждѣ нѣкой-си магесникъ примамвалъ дѣтца-та както Бояна около себе, па послѣ ги завелъ въ еднѣ пещерж, и тамъ заедно съ нихъ потѣхжлъ. И селскы-ты бабы по пѣтя приказвахж, че дѣтца-та сж въ рждѣ на еднѣ нечистъ човѣкъ, за това прѣдумвахж майкы-ты да не пращатъ дѣтца-та си при Бояна. Нѣ при все това работа-та испослѣ кждѣ достигна!

Боянъ казваше: *Кога е чисто сѣрдце-шо, здрава е душа-ша; а кога е чисто шѣло-шо, длъгъ е живошъ-шѣ.* Добытъкъ-тъ може да ся валя въ тынѣ-тѣ, ала човѣкъ, кой-то носи образа на невидимаго Бога, трѣбва да е чистъ като гълѣбъ. Таково трѣбва да бжде зачяло-то на възпитаніе-то, та да видятъ дѣчица-та, че сж хора и че сж много пб-горни отъ добытъка. Тъкмо по тоя начинъ може да ся направи всичко съ дѣтца-та.

Боянъ казваше още че оня учитель, кой-то не знае да управя дѣтца-та съ кротость и любовь за да вървятъ по-воляж-тѣ му, той си не разбира отъ работж-тѣ. И стои ся